

«La moda és un fenomen elitista»

Francis Montesinos és un dels pocs dissenyadors que han aconseguit ser respectats i coneguts fora del nostre país. Després de catorze anys en el món de la moda, assegura que l'únic que recorda d'aquest temps són les voltes que ha estat a punt de fracassar.

A. Robles/C. Gàmez

Fa poques setmanes el nom de Francis Montesinos saltava a l'actualitat coincidint amb l'obertura de dues tendes noves: Meliana i Madrid. El proper 21 de desembre, inaugurarà un nou punt de venda a Vitòria i, encara sense concretar la data, ho farà al carrer de Mallorca a Barcelona, entre Rambla de Catalunya i passeig de Gràcia. A l'estiu del 87 Francis Montesinos continuarà la seua expansió per altres ciutats: Còrdova, Sevilla, Oviedo, Castelló, Milà i Londres.

D'aquesta manera, el dissenyador valencià, allunyat de les passarel·les des del setembre passat, intenta de fer un gir en la seua política comercial, acostant el seu producte al consumidor.

«Tornar a Barcelona em fa molta il·lusió, ja que va ser allà on vaig començar a fer les coses seriosament. Tot i que em considere autodidacte, he de reconèixer que aquesta ciutat em va ensenyar molt. Barcelona és una ciutat que es mou, però que es mou de debò. Allà la gent comença a treballar als tallers a les vuit del matí i això et dona una sensació de realitat del tema en poc de temps. Enyore bastant el meu pas per Barcelona, la veritat».

—Parlant dels teus inicis, portes ja catorze anys en el món de la moda, ¿quina valoració en fas?

—Cap. L'únic que recorde a l'hora de recapitular el meu treball són les tres voltes que he estat a punt d'afonar-me. La resta, no val res...

—¿I els diners, la fama i el reconeixement dels altres?

—Res d'això no m'importa. Al llarg de catorze anys, he tingut moltes ocasions de sentir-me sol, incomprès, com si fos una illa. Potser ha estat això el que m'ha impulsat a continuar el meu treball i continuar dissenyant pensant només en el futur, esperant que el temps diga l'última paraula.

Aquesta professió és plena d'ineptes. Aquest matí, l'he passat discutint amb el director d'una gran empresa per al qual havia fet una col·lecció. Bé, segons els meus representants, els meus models no es podien vendre. Curiosament, les primeres vendes que he fet a Madrid han estat diverses pe-

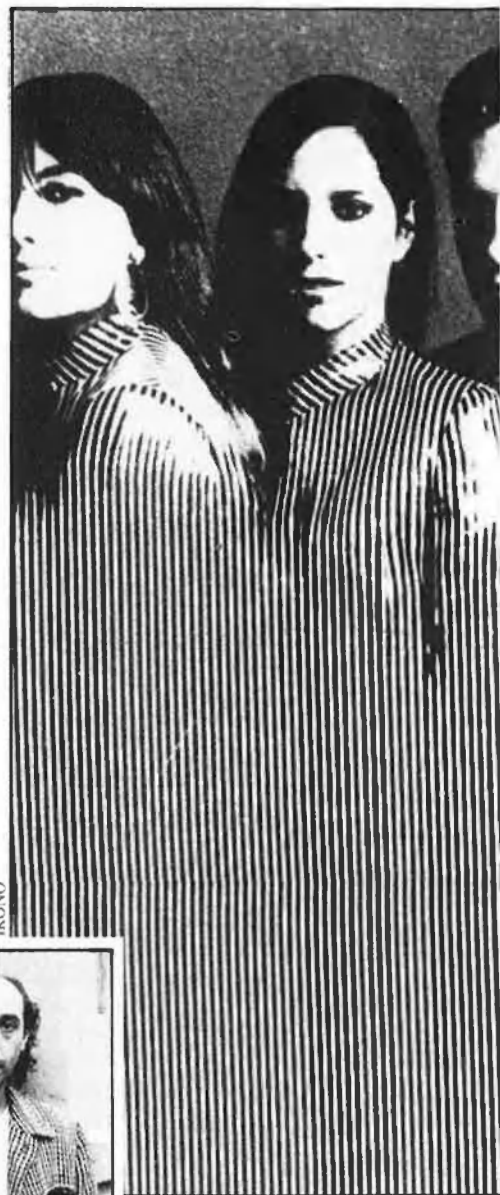

«La veritat, enyore bastant el meu pas per Barcelona».

ces d'aquestes «suposadament» no comercials.

—¿Explica aquest aïllament el fet que no hages presentat des de fa un any les teues col·leccions?

—Mira, crec que avui no és el moment de fer desfilades. Després de passar-te molts anys treballant en una col·lecció, no té sentit esgotar els teus esforços en mitja hora de passarel·la. Aquesta part frívola del que envolta el món de la moda ha deixat d'interessar-me.

—Això no obstant, hi ha qui diu que prefereixes no fer res que no puga superar el sostre marcat per la desfilada a las Ventas.

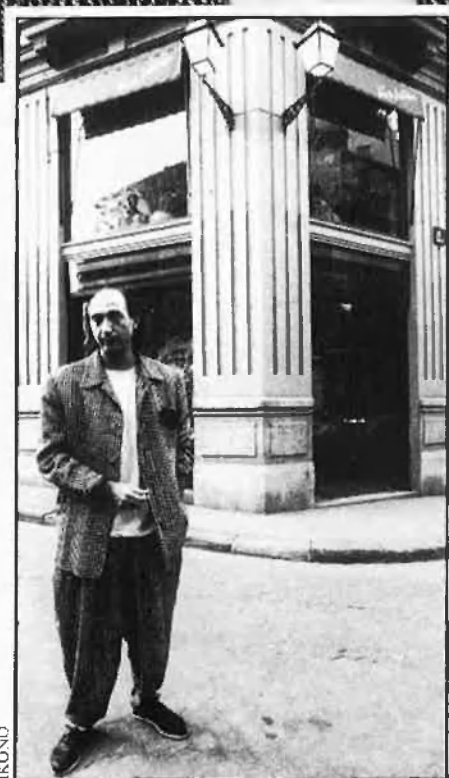
—No és cert. La història de las Ventas és aigua passada. No sent la necessitat de provar-me contínuament a mi mateix. Sé qui sóc i fins on puc arribar.

—Tot i que és entrar en terreny esvarós, ens agradaria saber la teua opinió sobre el paper que està jugant l'administració dins el capítol de la promoció de la moda.

—Si tornes a anomenar l'administració, hem acabat l'entrevista.

—¿Has cobrat ja els vuit milions amb què col·laborava el Ministeri d'Indústria en l'assumpte de las Ventas?

—Encara és hora. I et demane per

favor que no tornes a preguntar-me per l'administració.

—Encara que no t'agrade, que se sàpia, continues lligat a l'administració com a soci del Valencia, Círculo de Estilistas.

—És cert, tot i que no sé per quant de temps.

—¿Quina opinió et mereixen les afirmacions de Valentín, ex-membre del Círculo, segons les quals la majoria dels components d'aquesta associació són uns llepaculs?

—Estan molt bé. Ara bé, depèn de qui siga el qui llepe el cul.

—¿No et sembla que és molt fort dir això?

—En absolut. El programa de moda que desenrotlla l'IMPIVA és inadequat. En lloc de concentrar els seus esforços a promoure dos o tres dissenyadors bons, han apostat per la quantitat. Així van les coses. Supose que es deuen sentir molt orgullosos

per haver aconseguit desembarcar a Madrid amb una llista de noms que no coneix ningú per participar en la «Semana de la Moda». Després, arriben i es troben que hi ha un munt de bascs, gallecs i andalusos, també invitats a desfilars i que són tan desconeguts com els valencians. No sols no es coneixen entre ells, sinó que tampoc no els coneix ningú. Després, llegim en la premsa local que els nostres xics han triomfat i en la premsa nacional i internacional ni els anomenen, què han de dir. I nosaltres, damunt, ens creiem el melic del món.

—¿Vols dir amb això que la «Semana de la Moda» a Madrid no t'ha agradat gens?

—No l'he vista, però no ha estat una setmana de moda, sinó de circ. Les nostres autoritats continuen sense voler adonar-se que la moda, intrínsecament, és un fenomen elitista, en el qual cal prestar suport a tres i no a

quaranta, i que es tracta de potenciar la qualitat i no la quantitat. De veritat, jo seria feliç si quan vaig fora sonassen els noms de tres dissenyadors nostres, cosa que de moment no passa. Durant un temps, ens han observat des de fora perquè tenien la impressió que començàvem a moure'ns. Avui, no podem continuar així. Quan es salta a una passarel·la no és per pidolar una aprovat, sinó per recollir un excel·lent.

—*De la gent que ha passat per Madrid, ¿hi ha algú que admires sincerament?*

—Sí. Toni Miró.

—*¿I Elena Benarroch?*

—És una pelletera i no una dissenyadora. ¿Què entens tu per disseny? Una mica més de compte en citar noms.

—*Pel teu taller han passat persones com Juan Andrés Mompó, Tomás García, Pepe Picó, Paca Cordellat i Viri-Adell, que després de treballar amb tu s'han independitzat i treballen pel seu compte. ¿Quina opinió tens dels seus treballs?*

—Mompó és el que menys respecte em mereix. De tota manera, els falten molts anys de treball fins que arriben a fer res que pague la pena. Estic fart del boom de tant de dissenyador. Ací a València ja és popular això de: ¿estudies o dissenyes?

—*¿Penses que has tingut sort pel fet que personatges famosos com Miguel Bosé, Massiel o Bibi Andersen porten vestits teus?*

—¿Estàs segur que ha estat una sort per a mi i no per a ells que ens hàgem trobat?

—*¿T'agrada fer-los roba?*

—No, no em diverteix gens. Dissenyar per a ells és tornar una altra volta al principi. Fer un vestit com els que ha lluit Miguel Bosé en la seua gira d'aquest estiu implica mobilitzar tot el taller per rematar únicament una sola peça. No em compensa en absolut, si bé després m'estimula molt veure els vestits acabats.

—*Durant un temps has dissenyat per a grans empreses valencianes com Lois o Ferrys. ¿No t'interessa ja aquest tipus de feina?*

—Sí. De fet he reprès les meues relacions amb aquestes empreses i d'ací a poc de temps vull replantejar-les i ampliar-les. Si tot va bé, en breu reprenc els meus compromisos amb Lois i Ferrys. Ara he dissenyat per a Espiel, i pense fer-ho també per a Dussen, VS i Ducal.

—*¿Estàs content amb els teus re-*

«Aspire a canviar els gusts estètics de la gent».

cents dissenys per a vestuari en teatre i cinema?

—No, mai no n'estic content. Són coses divertides, com ho és treballar amb Almodóvar, però, pel que fa al resultat final, un sempre s'exigeix més del que després és capaç de donar.

—*«Moda del Mediterráneo» i «Made in Spain» són estils que tu has creat. ¿Què en queda?*

—Quasi res. La moda és una cosa mudable. Fixa't, ¿qui recorda avui les coses que ens posàvem fa quatre anys? Aquesta temporalitat de les col·leccions i de les línies ens permet,

als que vivim d'aquest rotllo, continuar avançant. Dels estils que tu has citat queda, això sí, una empremta important, però que està condemnada a desaparèixer. En el fons, jo aspire, no a fer vestits, sinó a canviar els gusts estètics de la gent.

—*¿El perfil dels que es vesteixen en Montesinos ha canviat al llarg de tots aquests anys?*

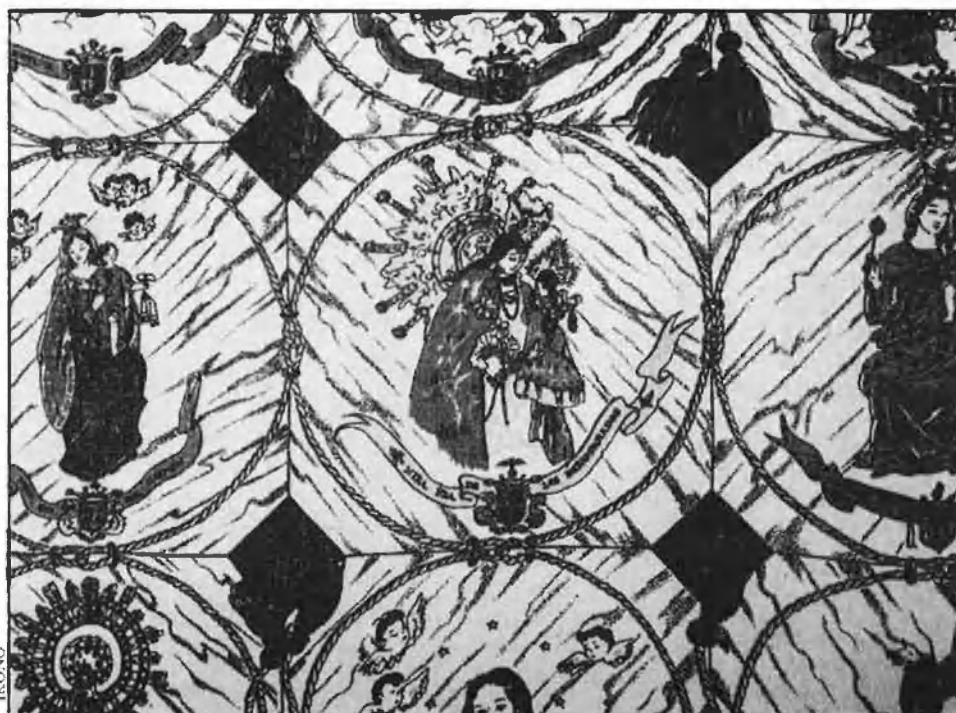
—Sóc conscient que tradicionalment he vestit una minoria. El que passa és que, amb el temps, el públic s'ha anat acostant a mi, i jo a ells. En aquests moments, et puc assegurar que per la meua tenda passen ja tres generacions. El descens en els preus de moltes de les meues peces ha provocat també un augment en el nombre dels meus compradors.

—*L'any passat vas dissenyar els vestits de la falla de la plaça del País. ¿Penses repetir l'experiència?*

—Tinc un record molt grat d'aquella experiència; fou una cosa divina. Tenia por que la gent no ho entendria, però fou acceptat, afortunadament, per tots. Era gratificant anar per la plaça del Mercat i que hi hagués persones que s'acostaven a felicitar-me. L'any que ve és possible que faça alguna cosa per a la de Na Jordana, encara que per ara el projecte només està embastat.

—*Diuen que, gràcies a tu, la moda en aquest país s'ha convertit en cultura.*

—(Riu) Menys a l'Estat espanyol i al Marroc, la moda és cultura, de fa molts anys, a tot el món. □

Darrers dissenys de Montesinos, per a la pròxima temporada.